ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ JEAN BESLIÈVE

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴν Κορσική. Τὴν ἄγρια, τὴν ποιητική, τὴν πολυτραγουδημένη...

Ἡ Μαρία Πλεβὲν ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ χαριτωμένες Κορσικανές, μελαχροινὴ καὶ γλυκειά. Οἱ συχωριανοί της, ὁ Ζὰν Ἰβὲρ κι' ὁ Παῦλος Κλωνέκ, εἶχαν ξετρελλαθεῖ μαζύ της. Τὴν ἀγαποῦσαν κι' οἱ δυὸ τρελλά, καὶ τὴ ζητοῦσαν γιὰ γυναῖκα τους, μὲ χίλιες ἱκεσίες καὶ ὑποσχέσεις ὁ καθένας. Ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀγαπήσῃ καὶ τοὺς δυό. Μονάχα τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δυὸ νέους συμπάθησε καὶ προτίμησε, τὸν Ζάν.

Ἕνα ὡραῖο Κυριακάτικο πρωῒ ἔγιναν οἱ γάμοι τῶν δυὸ νέων στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. τὴν ὁποία ἡ φίλες τῆς Μαρίας εἶχαν στολίσει μ' ἄσπρα λουλούδια.

Μὰ τὸ πιὸ ὤμορφο λουλοῦδι μέσα στὴν ἐκκλησία ἦταν ἡ νύφη, κι' ὁ Ζὰν φαινότανε ἀπερίγραπτα εὐτυχισμένος κοντά της...

Κρυμμένος σὲ μιὰ γωνία τῆς ἐκκλησίας, ὁ Παῦλος, ὁ περιφρονημένος ἐραστής, παραμόνευε τοὺς νεονύμφους, λυσσῶντας ἀπὸ ζήλεια καὶ φθόνο. Κι' ὅταν ἡ γαμήλιος πομπὴ ἔφυγε, ὁ Παῦλος γονάτισε μπροστὰ στὸ ἱερὸ καὶ φώναξε:

— Ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ !...

Πῶς θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοτεινό του σκοπό; Σκοτώνοντας τὸν Ζάν; Μὰ ὁ Ζὰν ἦταν γενναῖος καὶ δυνατός. κι' ὁ Παῦλος τὸν φοβότανε κατὰ βάθος.

Νὰ σκοτώσῃ τὴ Μαρία; Μὰ κι' αὐτὸ δὲν ἦταν εὔκολο. Ὁποιοδήποτε, θὰ περίμενε καὶ θἄβρισκε κάποια εὐκαιρία γιὰ νὰ κάνῃ κακὸ στὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι.

Ἦταν σκληρὸς ὁ Παῦλος. Σκληρὸς καὶ ἄνανδρος. Διψοῦσε νὰ ἐκδικηθῆ. Περίμενε ἀνυπόμονα τὴν εὐκαιρία αὐτή, ποὺ τόσο τὴν ποθοῦσε ἡ μαύρη ψυχή του...

Δυὸ-τρεῖς μῆνες πέρασαν. Κι' ἔξαφνα, ἕνα τρομερὸ δυστύχημα συνέβη στὸ Ζάν. Μιὰ μέρα τὸ κυνηγετικό του ὅπλο πῆρε ἔξαφνα φωτιὰ καὶ τὸν τύφλωσε !... Τοῦ ἔκοψε ἀκόμα καὶ τρία δάχτυλα ἀπὸ τὸ δεξί του χέρι...

Ὁ Παῦλος, ὅταν τὄμαθε αὐτό, ἔνιωσε μιὰ χαρὰ καταχθόνια. μιὰ χαρὰ σατανική. Τώρα πειὰ θὰ τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ κατακτήσῃ τὴ Μαρία.

Ἀλλὰ ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε πιστὴ στὸ Ζάν. Τὸν περιποιότανε μόνη της σὰν ἕνα μικρὸ παιδί, ἦταν ὁ ἄγρυπνος φύλακάς του κι' ἡ ὁδηγήτρα του, σὲ κάθε στιγμὴ καὶ περιστασι.

Ἡ ἀφοσίωσις αὐτὴ τῆς Μαρίας στὸν τυφλό της ἄντρα, ἔκαμε τὸν Παῦλο νὰ λυσσάξῃ ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὴν ὀργή του καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἡ δύστυχη νειόνυφη ἔλειπε στοὺς ἀγρούς, πῆγε νὰ ἰδῆ τὸν τυφλό, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι λυπήθηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε τὸ δυστύχημά του. Ὁ Ζὰν τὸν δέχτηκε μὲ καλωσύνη. Κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα, ὁ Παῦλος τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε μαζὶ στὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Λουκίας, τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Ἡ Ἁγία Λουκία φημιζόταν γιὰ τὰ θαύματά της. Γιάτρευε τοὺς ἀρρώστους, ξανάδινε τὸ φῶς στοὺς τυφλούς. Ὁ Ζάν, στὴν ἀρχὴ δίστασε. Μὰ ὁ Παῦλος τοῦ μιλοῦσε μὲ τόση πειστικότητα κι' ἐγκαρδιότητα, ποὺ στὸ τέλος ὁ δυστυχισμένος τυφλὸς δέχτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Παῦλος πῆρε τὸν Ζὰν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ οἰκτρὰ σακατεμένο χέρι του, καὶ τὸν πέρασε ἀπὸ διάφορα μονοπάτια. ὥς ποὺ φτασαν σὲ μιὰ ἀπόκρημνη ἀκρογιαλιά. Γύρω τους ἁπλωνότανε ἀπόλυτη ἐρημιά. Μονάχα οἱ γλάροι πετοῦσαν ψηλὰ κι' ἔκρωζαν ἄγρια. Τὸ μέρος ἦταν κατάλληλο γιὰ τοὺς ἀπαίσιους σκοποὺς τοῦ Παύλου. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ βρισκόντουσαν πάνω ἀπὸ τὸν πιὸ ἀπότομο γκρεμό, ἔσπρωξε τὸν Ζὰν ἀπότομα καὶ τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα !...

* * *

Τὸ κακούργημα τοῦ Παύλου ἔμεινε κρυφό. Κανένας δὲν τὸν εἶδε ὅταν πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ζὰν καὶ τὸν παράσυρε στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ πτῶμα τοῦ Ζὰν δὲν τὸ ἔβγαλε ποιθενὰ ἡ θάλασσα. Δὲν βρῆκαν στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς παρὰ μόνον τὸ καπέλλο τοῦ φτωχοῦ νέου, ἕνα πλατύγυρο καπέλλο μὲ βελούδινη μαύρη κορδέλλα καὶ μιὰ ἀσημένια ἀγκράφα, ὅπως εἶνε ὅλα τὰ καπέλλα ποὺ φοροῦν στὰ χωριὰ τῆς Κορσικῆς. Κι' ἔτσι ὅλοι νόμισαν ὅτι, ἐνῶ ὁ Ζὰν περπατοῦσε μόνος του στὴν ἀκρογιαλιά, ὅπως συνήθιζε κάποτε, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τῆς Μαρίας, γλύστρησε ἔξαφνα ἀπὸ τοὺς βράχους, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε...

* * *

Ἀμέσως μετὰ τὴ σκληρὴ κι' ἀπάνθρωπη πρᾶξι του, ὁ Παῦλος. θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ Ζὰν ἐξαφανίστηκε γιὰ πάντα μέσα στ' ἀφρισμένα νερά, ἔσκυψε ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ κύτταξε στὴ θάλασσα. Μὰ καθὼς ἔσκυβε, γλύστρησε, ἔπεσε καὶ χτύπησε πολὺ ἄσχημα στὸν δεξιό του κρόταφο. Ἀπ' τὸ χτύπημα αὐτό, τοὔμεινε ἐπὶ ἀρκετὲς μέρες ἕνα μελανὸ σημάδι στὸν κρόταφο. Καὶ γιὰ νὰ δικαιολογῆται γι' αὐτὸ στοὺς χωριανούς του, ἔλεγε πὼς σκόνταψε κι' ἔπεσε, καθὼς μάζευε στρείδια στοὺς βράχους.

Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἡ ὅρασίς του ἄρχισε ν' ἀδυνατίζῃ. Δὲν ἔβλεπε πειὰ καθαρὰ σὰν πρῶτα. Οἱ γιατροὶ τοῦ Μπονιφάτσιο, ποὺ πῆγε νὰ κυτταχτῆ, τοῦ εἶπαν ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ δυνατὸ χτύπημα στὸν κρόταφο, ἕνας ὄγκος εἶχε σχηματισθεῖ μέσα στὸ κεφάλι του καὶ μεγάλωνε ὁλοένα, πιέζοντας τὸ ὀπτικὸ νεῦρο. Δυστυχῶς ὁ ὄγκος αὐτὸς ἦταν πολὺ κοντὰ στὸν ἐγκέφαλο. ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἐγχείρησις.

Ἔτσι ἡ κατάστασις τοῦ Παύλου χειροτέρευε σιγὰ-σιγὰ καὶ μέσα σ' ὀχτὼ μῆνες ὁ δολοφόνος τοῦ Ζὰν ἔχασε ἐντελῶς τὸ φῶς του.

Μολαταῦτα, δὲν μποροῦσε νὰ πῇ κι' αὐτὸς πότε ἦταν πιὸ εὐτυχισμένος, πρῶτα ποὺ ἔβλεπε κι' ἡ Μαρία δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ἢ τώρα ποὺ ἦταν τυφλὸς κι' ἡ Μαρία ἦταν κοντά του.

Ναί, ἡ Μαρία, ἡ ἀγαπημένη του Μαρία, λίγον καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ζάν, δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα του, καὶ μιὰ μέρα ἀρραβωνιάστηκαν. Μολαταῦτα, ἡ νεαρὴ χήρα δὲν βιαζόταν καθόλου γιὰ τὸν γάμο. Τὸν ἀνέβαλε διαρκῶς, χωρὶς καὶ νὰ πάψῃ νὰ περιποιῆται τὸν τυφλὸ ἀρραβωνιαστικό της. Αὐτὴ τώρα ὡδηγοῦσε τὸν Παῦλο σὲ κάθε του βῆμα, ὅπως ἄλλοτε τὸν Ζάν. Μὰ ὅταν ὁ Παῦλος, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἐπαφή της καὶ τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν της, ἤθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ, ἐκείνη ἀποτραβιότανε καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Φρόνιμα, Παῦλο !... Ὅταν θὰ παντρευτοῦμε, τότε θὰ μπορῆς νὰ μὲ φιλῆς ὅσο θέλεις.

* * *

Μιὰ μέρα, ἡ Μαρία πῆρε τὸν Παῦλο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε περίπατο, ὅπως πάντα.

Στὸ δρόμο ὁ Παῦλος τῆς ἔλεγε:

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος μαζύ σου, ποὺ ἂν μοῦ ἔλεγαν ὅτι θὰ ξανάβρω τὸ φῶς μου, ἀλλὰ θὰ χάσω ἐσένα, θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω τυφλὸς σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ νὰ σὲ νοιώθω διαρκῶς κοντά μου.

— Κι' ὁ Ζὰν μοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια ! ψιθύρισε ἡ Μαρία.

Ὁ Παῦλος μελαγχόλησε τότε καὶ δὲν εἶπε πειὰ λέξι. Ἔξαφνα ἔνοιωσε δυνατὸν ἀέρα νὰ τοῦ χτυπᾶ τὸ πρόσωπο, κι' ἄκουσε τὸ ράχθο τῶν κυμάτων ἀπάνω στοὺς βράχους.

— Ποῦ μὲ πᾶς; ρώτησε τὴ Μαρία.

— Στὴν ἀκρογιαλιά, ἀπάντησε ἐκείνη, καὶ τὸν τραβοῦσε ὁλοένα πρὸς τοὺς βράχους.

Ὁ Παῦλος, πατώντας ἀπάνω στὸ ἀνώμαλο πετρῶδες ἔδαφος, κατάλαβε ἄξαφνα ὅτι ἡ Μαρία τὸν εἶχε ὁδηγήσει στὴν ἀπόκρημνη ἀκτή, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε ρίξει στὴ θάλασσα τὸν Ζάν, κι' ἕνα ρῖγος συντάραξε ὅλο του τὸ σῶμα.

— Μαρία, μουρμούρισε, γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ;

— Γιατί, ἀπάντησε ἡ Μαρία, τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε πιὸ ἀγαπημένο γιὰ μένα. Ἐδῶ βρῆκαν τὸ καπέλλο τοῦ Ζάν. Ἐδῶ πνίγηκε ὁ δύστυχος ἄντρας μου...

— Μαρία, ξανάπε ὁ Παῦλος, δὲν πρέπει νὰ θυμᾶσαι πειὰ τὸν Ζάν. Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ.

— Γιατί θὲς νὰ φύγουμε; ρώτησε ἡ Μαρία

Καὶ συνέχισε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ἀπὸ ὀργὴ καὶ συγκίνησι:

— Μήπως φοβᾶσαι τὸ φάντασμα τοῦ Ζάν;

Ὁ Παῦλος χλώμιασε καὶ δὲν εἶπε λέξι.

Ἔξαφνα ἡ Μαρία τὸν ἔπιασε μ' ὅλη της τὴ δύναμι ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τοῦ φώναξε:

— Κακοῦργε !... Ξέρω πὼς ἐσὺ σκότωσες τὸν Ζάν !... Ναί, ἐσύ... ἐσύ...

Ἦταν ὁ ἄγρυπνος φύλακάς του, ἡ ὁδηγήτρα του...

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥ'Ι'Σ

ΑΙΣΑΚΟΣ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΠΟΛΥΤΗ γαλήνη ἁπλώνεται ὁλόγυρα στὴ φύσι καὶ σιωπὴ βασιλεύει στὸ κάστρο τῆς Τροίας. Οὔτ' ἕνας ψίθυρος φύλλων, οὔτ' ἕνα μουρμούρισμα ρυακιοῦ, οὔτε κἀν σκιὰ φαντάσματος ταράσσει τὴν ὀνειροπόλησι τοῦ νέου Αἰσάκου...

Εἶνε μεσονύχτι, ὅλα κοιμοῦνται καὶ μονάχα τὸ βασιλόπουλο τῆς Τροίας δὲν μπορεῖ νὰ κλείση μάτι καὶ πλανιέται σὰν ὅραμα νυχτερινὸ μέσα στὸ βασιλικὸ παλάτι...

Τὸ χαμόγελο ἔχει φύγει ἀπὸ τὰ τριανταφυλλένια χείλη του κι' ἡ χαρὰ ἔχει λείψει ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ὁ ἔρωτας — μονάχα αὐτὸς — εἶνε ἡ ζωή του, ἡ χαρά του, τ' ὄνειρό του...

Ὁ Αἴσακος ἀγαπάει καὶ τὸ εἴδωλο τῆς ἀγάπης του, ἡ βασίλισσα τῶν ὀνείρων του εἶνε ἡ σκληρὴ κι' ἄσπλαχνη κόρη τοῦ Κεβρῆνος, ἡ ἀνερώτευτη παρθένα τῆς Τροίας, ἡ πανέμμορφη Ἑσπερίς...

Ὤ, πόσες νύχτες ὁ Αἴσακος, βυθισμένος στοὺς ρεμβασμούς του, δὲν ἔσμιξε τὰ δάκρυά του μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἑσπερίδος καὶ πόσες φορὲς δὲν αἰσθάνθηκε δυνατὸ χτυποκάρδι στὴν ἀνάμνησι τῆς ἀκατάδεχτης κόρης!...

Ἦταν τόσο ὡραία ἡ Ἑσπερίς... Ἦταν ὡραία σὰν τὸ πρῶτο χαμόγελο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, σὰν τὴν πρώτη αὐγὴ τῆς ἄνοιξης, σὰν τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο τῆς γῆς!...

Κελαϊδοῦσε σὰν ἀηδόνι καὶ πλανιόταν στὰ δάση καὶ στὶς ἐξοχὲς σὰν ἄπιαστο ζωρκάδι, σὰν περήφανο ἐλάφι, σὰν πέρδικα πλουμιστή...

Δὲν ἤξερε παρὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα της, τὴ λατρεία τῆς φύσεως, τὸ τραγοῦδι τοῦ ἐρημικοῦ ἀηδονιοῦ, τὰ τριαντάφυλλα τῆς γελαστῆς καὶ ροδοδάχτυλης αὐγῆς...

Εἶχε ὅμως κι' ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα ἡ Ἑσπερίς. Δὲν ἤξερε τί σημαίνει ἔρωτας κι' ἡ καρδιά της δὲν εἶχε ἀγαπήσει οὔτε μιὰ φορά...

Δυστυχισμένε Αἴσακε! Τὴν ἀγαπᾶς τόσο πολύ! Πεθαίνεις ψιθυρίζοντας τ' ὄνομά της! Ἡ μόνη σου σκέψι εἶνε ἡ ἀγάπη τῆς Ἑσπερίδος καὶ ἡ μόνη ἐλπίδα σου εἶνε πάλι ἡ ἀγάπη της...

Ὅπου κι' ἂν πᾶς, ὅπου κι' ἂν σταθεῖς, ὅπου κι' ἂν γυρίσεις τὸ βλέμμα σου, πάντα τὸ πρόσωπο τῆς Ἑσπερίδος ἔχεις μπροστά σου. Καὶ ἡ ἐρωτευμένη σου καρδιὰ σκιρτάει πάντα μόλις ἀκούσει θόρυβο φορέματος ἢ περπάτημα γυναίκας, γιατὶ θαρρεῖς πὼς εἶνε ἐκείνη.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ Ἑσπερὶς εἶνε τόσο σκληρή! Ἡ Ἑσπερὶς δὲν ξέρει τί σημαίνει ἔρωτας κι' ἡ καρδιά της ποτὲ δὲν θ' ἀγαπήση τὸν Αἴσακο!...

Ἄκουσες, δυστυχισμένε Αἴσακε; Ἄκουσες τὴν ἀπόφασι τῆς κόρης τὴ σκληρή; Ὤ Αἴσακε, Αἴσακε. Ἔλα στὰ σύγκαλά σου, γιατὶ μπρὸς στὰ πόδια σου ἀνοίγεται γκρεμός, καὶ γιατὶ ὁ δρόμος τῆς νειότης εἶνε τραχὺς καὶ γλυστερός...

* * *

Ὁ καιρὸς περνάει γρήγορα... Χιόνι πέφτει στὰ βουνὰ καὶ τὰ σκεπάζει μὲ τὸ ἄσπρο του σεντόνι καὶ παγώνει τὰ φυτὰ κι' ἀφίνει δίχως λουλούδια καὶ καρποὺς τοὺς κλώνους τῆς λεμονιᾶς.

Ὁ καιρὸς φεύγει σὰν νάναι φτερωτὸς καὶ παίρνει μαζύ του ἀπὸ τὰ νειάτα μιὰν ἀκόμα χαμένη ἄνοιξι, ἕνα ἀκόμα σβυσμένο ὄνειρο...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ μεγαλώνει κι' ἡ ἀγάπη τοῦ Αἰσάκου κι' ἡ καρδιά του ἔχει πειὰ μεταβληθεῖ σ' ἐρωτικὸ βωμό... Μπορεῖ νὰ πέση πειὰ στὰ πόδια τῆς σκληρῆς νέας γονατιστὸς σὰν δοῦλος, γιὰ νὰ τῆς προσφέρη τὴ λατρεία του καὶ τὴ ζωή του τὴν ἴδια...

Ὤ, Αἴσακε! Δυστυχισμένε Αἴσακε! Γυρίζεις μέσα στὸ παλάτι καὶ παραμιλᾶς ἀπὸ τὸν ἐρωτικό σου πόνο:

— «Ὤ, ἂς ἀκούσω νὰ μοῦ πῆ τοὐλάχιστο μιὰ λέξι γλυκειά, νὰ ἰδῶ νὰ κυλήση ἕνα καὶ μόνο δάκρυ ἀγάπης ἀπὸ τὰ μάτια της τὰ οὐράνια πάνω στὸ χῶμα τῆς Τροίας, γιὰ χάρι μου ποὺ πεθαίνω...

» Τότε, ὦ Ὀλύμπιε Δία, νὰ τὰ στήθη μου, σοῦ τὰ προσφέρω ἄφοβα καὶ μπορεῖς νὰ τὰ χτυπήσης μὲ τὸν κεραυνό σου. Θὰ δοθῶ ἔτσι θυσία στ' ὄνομά της, ἀφοῦ μοῦ ἀρνιέται τὴν καρδιά της, ἀφοῦ μένει ἀδιάφορη στὰ τόσα μου δάκρυα, ἀφοῦ δὲν δίνει σημασία στοὺς τόσους μου ἀναστεναγμούς...

» Ὤ Ἑσπερίς, σπλαχνίσου με, δὲν βλέπεις ποὺ τρελλαίνομαι γιὰ σένα; Γιάτρεψέ με μ' ἕνα σου λόγο, μὲ μιὰ ματιά, μ' ἕνα γνέψιμό σου...

» Ὤ, μὴ δείχνεσαι τόσο ἄπονη! Ἂν μοῦ στερεῖς τὸ χαμόγελο καὶ τὴν ἀγάπη, τρέξε τοὐλάχιστο νὰ μὲ γλυτώσης ἀπὸ τὸν θάνατο, τώρα ποὺ τ' ἀποφάσισα πειὰ νὰ ριχτῶ μέσα στ' ἀφρισμένα κι' ἄγρια κύματα ἢ νὰ συντριφτῶ στοὺς βράχους τῆς Τροίας...

» Ὤ Ἑσπερίς! Δεῖξε λίγη ψυχοπόνια κι' ἑνώσου μαζὺ μ' αὐτὸν ποὺ ἦρθε κι' ἀπίθωσε μπρὸς στὰ πόδια σου τὴ ζωή σου, τὸν πλοῦτο του, τὸν θρόνο του...

» Πές μου, ὦ κόρη τοῦ Κεβρῆνος! Τί ζητάει ἡ καρδιά σου καὶ τὸ βλέμμα σου; Πές μου το καὶ θὰ πηδήσω κάθε ἐμπόδιο, θὰ περάσω κάθε κίνδυνο καὶ θὰ σοῦ φέρω ὅ,τι μοῦ γυρέψεις...

» Ὤ ἀκατάδεχτη παρθένα! Τὴν καρδιά μου, τὴ ζωή μου, τὸ φῶς μου, ὅλα μου τἄχεις ἐσύ! Τί ἄλλο περισσότερο γυρεύεις ἀπὸ μένα;...

» Ὤ, πάρε τὸν βασιλικό μου θρόνο καὶ τὰ πατρικά μου πλούτη κι' ἔλα νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ κάστρο τῆς Τροίας, νὰ φύγουμε μακρυὰ ἀπὸ τὴ χώρα, ὅπου ἔχυσα τόσα δάκρυα κι' ἔβγαλα τόσους ἀναστεναγμούς...

» Ἀκόμα λοιπὸν ἀρνιέσαι; Ἀκόμα ἡ καρδιά σου θὰ βρίσκεται χωριστὰ ἀπὸ τὴ δική μου; Ὤ Ἑσπερίς! Δὲν ἔχω πειὰ τίποτε νὰ σοῦ δώσω. Λυπήσου μονάχα τὴ νειότη μου καὶ χάρισέ μου τὴν ἀγάπη σου...».

* * *

Ἡ Ἑσπερὶς ὅμως ἦταν ἄκαμπτη καὶ τὰ λόγια τοῦ Αἰσάκου τῆς φαινόντουσαν ψεύτικα. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε πονέσει ἡ καρδιά της γιὰ νὰ μαντέψη τὰ βάσανα ποὺ δοκίμαζε ὁ ἄτυχος νέος γιὰ χάρι της. Καὶ ποτὲ δὲν ἐξωγραφίστηκε ἡ συγκίνησι ἀπάνω στ' ἁπαλό της πρόσωπο...

Δὲν τὴν ἔννοιαζε καθόλου ἂν ὁ νέος πέθαινε γιὰ χάρι της, ἂν ριχνόταν μέσα στῆς θάλασσας τὰ βάθη. Ὤ, ἦταν τόσο σκληρή!...

Ἀλλὰ οἱ θεοὶ δὲν μποροῦσαν ν' ἀφήσουν ἀτιμώρητη τὴν Ἑσπερίδα. Καὶ μιὰ μέρα, καθὼς ἔτρεχε στοὺς ἀγρούς, τσιμπήθηκε ἀπὸ ἕνα φεῖδι κι' ἔπεσε σκούζοντας ἀπάνω στὰ χορτάρια... Τὸ δάγκωμα τοῦ φειδιοῦ ἦταν φαρμακερὸ κι' ἡ ἀκόλουθη αὐγὴ ἀνατέλλοντας φίλησε νεκρὴ τὴν κόρη τοῦ Κεβρῆνος, τὴν ὡραιότερη παρθένα τῆς Τροίας...

Κι' ὅμως ὁ δυστυχισμένος Αἴσακος τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα μὲ τὴν ἴδια φλόγα καὶ τὰ χείλη του κολλοῦσαν κάθε φορὰ ποὺ πρόφερνε τ' ὄνομά της... Ὤ, εἶχε μεγάλη καρδιὰ τὸ βασιλόπουλο. Κι' ἐνῶ ἡ Ἑσπερὶς ποτὲ δὲν πόνεσε καὶ δὲν ἔκλαψε γιὰ χάρι του, αὐτὸς ἀποφάσισε ν' ἀποχαιρετήση τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήση στὸν τάφο!...

Ἕνα πρωὶ λοιπὸν ἀνέβηκε στοὺς βράχους τῆς Τροίας τοὺς ἀπόκρημνους ποὔθλεπαν κατὰ τὴ θάλασσα καὶ φώναξε:

— Ἑσπερίς! Ἑσπερίς! Μὴ φεύγεις ἀκόμα, γιατὶ ὁ Αἴσακος δὲν μπορεῖ νὰ ζήση μακρυά σου... Ὤ Ἑσπερίς, παράτησα τὸν θρόνο, ἄφησα τοῦ πατέρα μου τὰ πλούτη, περιφρόνησα τὴν ἀγάπη τῶν δικῶν μου καὶ σ' ἀκολουθῶ, πιστὸς στὸν ἔρωτά σου... Ἀφοῦ δὲν ἀγαπήθηκα ἀπὸ σένα στὴ γῆ, ἔρχομαι νὰ ζήσω μαζύ σου στὸν ἄλλον κόσμο, στὸν κόσμο τῶν Ἠλυσίων... Ποθῶ νὰ θαφτῶ στὸ πλάϊ σου, ἀφοῦ σβύστηκε κάθε μου ἐλπίδα, ἀφοῦ ἔδυσε τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης μου... Τάχατες βρίσκεσαι αὐτοῦ ψηλά, ὅπου γυρίζω τώρα τὸ βλέμμα μου, παρακολουθεῖς τάχα τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς δυστυχισμένης μου ζωῆς; Ὤ Ἑσπερίς, σκληρὴ Ἑσπερίς, δέξου νεκρὸ στοὺς κόλπους σου τὸν φτωχὸ Αἴσακο, ἀφοῦ ζωντανὸ ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησες...

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἀπαρηγόρητος ἐρωτευμένος, τὸ δύστυχο βασιλόπουλο τῆς Τροίας, ἔπεσε στὰ κύματα καὶ πνίγηκε!...

ΠΙΕΡ ΛΟΥ·Ι·Σ

Τὸν πῆρες, τὸν ἔφερες ἐδῶ, κι' ὕστερα τὸν ἔρριξες στὴ θάλασσα...

— Ὄχι, ὄχι, φώναξε ὁ Παῦλος, προσπαθῶντας νὰ λυτρωθῆ ἀπ' τὰ χέρια τῆς Μαρίας. Εἶνε ψέμμα... συκοφαντία...

— Σώπα, κακοῦργε! φώναξε ἡ Μαρία. Νόμιζες λοιπὸν ὅτι δὲν τὸ ἤξερα; Βρῆκα τὸ ἴδιο βράδυ τὸ μαντῆλι σου πεσμένο στὸ σπίτι μου. Καὶ τὰ κατάλαβα ὅλα. Κατάλαβα ὅτι ἐσὺ εἶχες ἔρθει στὸ σπίτι καὶ πῆρες τὸν Ζάν. Καὶ τὸ σημάδι ἐκεῖνο στὸν κρόταφό σου, κατάλαβα ἀμέσως πῶς καὶ πότε θἄγινε. Μὰ δὲν θέλησα νὰ σὲ καταγγείλω στὶς ἀρχές. Ἤθελα ἐγώ, ἐγὼ μόνη μου νὰ σὲ τιμωρήσω. Ἔκανα ὅσο μποροῦσα ὑπομονή. Προσποιήθηκα πὼς σὲ συμπάθησα, πὼς σ' ἀγάπησα. Ἔμεινα κοντά σου, σὲ κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ φριχτό σου χέρι, δολοφόνε!... Μὰ ἔπαιξα καλὰ τὸν ρόλο μου. Κέρδισα τὴν ἐμπιστοσύνη σου. Καὶ νὰ τώρα σ' ἔφερα στὸ ἴδιο μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔρριξες τὸν Ζὰν στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατό του... Θὰ πεθάνης, κακοῦργε!...

— Ἔλεος!... Ἔλεος!... ψιθύρισε τρέμοντας σύγκορμος ὁ Παῦλος.

Μὰ ἡ Μαρία δὲν ἄκουγε, δὲν τὸν λυπήθηκε. Τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα πρὸς τὸ γκρεμό, τὸ σῶμα του διέγραψε στὸ κενὸ μιὰ καμπύλη καὶ βυθίστηκε στὸ ἀφρισμένο πέλαγος!...

Ἡ θάλασσα ἦταν καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ φουρτουνιασμένη, ὅπως καὶ τότε ποὺ ὁ Παῦλος ἐδολοφόνησε τὸν Ζάν. Τὸ πτῶμα τοῦ δολοφόνου δὲν βρέθηκε ποτθενά.

Μόνο μιὰ μέρα βρῆκαν ἀπάνω στοὺς βράχους τὸ καπέλλο του, ἕνα πλατύγυρο μαῦρο καπέλλο, μὲ βελούδινη κορδέλλα καὶ ἀσημένια ἀγκράφα, ὅπως εἶνε ὅλα τὰ καπέλλα ποὺ φοροῦν στὰ χωριὰ τῆς Κορσικῆς...